

05/05/2025

Θυρανοίξια Ιερού Παρεκκλησίου από τον Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεο

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Την Κυριακή 4 Μαΐου 2025 και ώρα 19:30 μ.μ. ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, τέλεσε τα Θυρανοίξια του Ιερού Παρεκκλησίου επ' ονόματι των Αγίων ενδόξου Ιερομάρτυρος Εφραίμ του νεοφανούς και του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου στον αύλειο χώρο του Ιερού Ναού Αγίου Γεωργίου Σοφάδων.

Το Ιερό Παρεκκλήσιο είναι δωρεά Δημοσθένη Γιωτάκου, εις μνήμην των συζύγων Ασπασίας και Ειρήνης και των γονέων αυτού.

Στην ομιλία του ο Ποιμενάρχης μας ανέφερε:

«Οι γυναίκες, οι μυροφόρες, γίνονται κήρυκες και της Αναστάσεως.

Από εχθές το απόγευμα, από την ακολουθία του Εσπερινού μέχρι και το επόμενο Σάββατο το απόγευμα, που θα γίνει η απόδοση της εορτής της Κυριακής των μυροφόρων γυναικών, μέσα σε όλες τις ιερές ακολουθίες του νυχθημέρου, πρωί και απόγευμα, το κεντρικό νόημα είναι το γεγονός ότι ο Ιωσήφ, ο ευσχήμων βουλευτής, εξήτησε το νεκρό σώμα του Ιησού από τον Πιλάτο, πραγματοποίησε την αποκαθήλωση μαζί με τον Νικόδημο, τον κεκρυμμένο μαθητή του Κυρίου μας, ενταφίασαν το σώμα του Ιησού – πρώτο γεγονός, πρώτο δεδομένο – ότι έχουμε μαρτυρία ανθρώπων οι οποίοι παρέλαβαν το σώμα του Κυρίου και το ενταφίασαν. Αυτό το ενέτυλιξαν σε καινούριο σεντόνι και το τοποθέτησαν σε έναν τάφο, ο οποίος δεν είχε χρησιμοποιηθεί ποτέ από κάποιον άλλον άνθρωπο.

Μετά από τρεις ημέρες από αυτό το γεγονός, οι μυροφόρες γυναίκες – ποιες; η Κυρία Θεοτόκος, η Μητέρα του Θεού, η Μαρία η του Κλωπά, νύφη της, η Μαρία η

Μαγδαληνή, αυτήν την οποία ο Κύριος την θεράπευσε και της έβγαλε επτά δαιμόνια – και η οποία μαζί με άλλες γυναίκες τον ακολουθούσαν και προπορεύονταν στις πόλεις και στα χωριά που πήγαινε ο Κύριος για να κηρύξει τη Βασιλεία του Θεού, να προετοιμάσουν την έλευσή του, να δουν πού θα μείνει, να δουν πού θα φάει, να δουν πού είναι η Συναγωγή για να πάει να διδάξει.

Αυτές λοιπόν οι γυναίκες, παρότι είχαν ακούσει πολλές φορές από τον Διδάσκαλο ότι μετά τρεις ημέρες θα αναστηθεί, μέσα στον φόβο τους και στην αμηχανία τους, το λησμόνησαν και ξεκίνησαν Κυριακή όρθρου βαθέως να πάνε στον Κήπο

της Αναστάσεως, να πάνε στο Μνημείο του Ιησού Χριστού και να του προσφέρουν τις νεκρικές τιμές, σύμφωνα με τα έθιμα της εποχής εκείνης.

Να τον αλείψουν με μύρα, αλλά βέβαια πάντοτε είχαν στον νου τους ποιος θα κυλήσει τη μεγάλη πέτρα που είχε κλείσει το μνήμα του Κυρίου.

Όταν πλέον πλησίασαν, είδαν ότι η πέτρα είχε αποκυλισθεί και πάνω στην πέτρα καθόταν άγγελος Κυρίου, φωτοφόρος και φωτόμορφος, και τους λέγει: Ζητείτε, λέγει, τον Ιησούν τον Ναζωραίο, τον Εσταυρωμένο. Αυτόν ήλθατε, λέγει, να δείτε; Ηγέρθη, ηγέρθη, ουκ εστίν ὧδε· ἰδοὺ ὁ τόπος ὅπου ἔκειτο αὐτός.

Αναστήθηκε. Δεν βρίσκεται εδώ. Εδώ ήταν ο τόπος όπου ήταν θαμμένος.

Και μπήκαν μέσα οι γυναίκες και είδαν το κενό μνημείο, το άδειο μνημείο, και έγιναν οι κήρυκες και της Αναστάσεως. Και φεύγοντας από το μνημείο και ακολουθώντας τη συμβουλή του Αγγέλου, την υπόδειξη του Αγγέλου, τους λέγει: προάγετε εις την Γαλιλαίαν, προάγετε εις τους μαθητάς και είπατε αυτοίς ότι θα συναντηθούν με τον Κύριο στη Γαλιλαία, εκεί στον τόπο που πάντοτε συναντιόνταν. Και βέβαια, φεύγοντας, είδαν τον Αναστημένο Χριστό, ο οποίος δεν τους παρουσιάστηκε αμέσως – αν θυμηθούμε λίγο την υμνολογία, οι γυναίκες νόμιζαν ότι ήταν ο κηπουρός, θεωρούσαν ότι ήταν ο κηπουρός – και όταν πλησίασαν και διανοίχθηκαν τα μάτια τους, είδαν τον Αναστημένο Κύριο και πεσούσες, λέγει, προσκύνησαν αὐτόν. Τον προσκύνησαν, έπεσαν κάτω στη γη.

Και αυτά τα γεγονότα, εάν τα μελετήσει κάποιος και έχει την εμπειρία και της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, θα θυμηθεί πολλές φορές αυτό το γεγονός: ο Μωυσής, στη Βάτο τη φλεγόμενη, όταν συνομιλούσε μέσα από τη Βάτο με το Θεό, και του είπε: “Ναι, σε ακολουθώ, ποιος είσαι;” “Εγώ ειμί ο ων”, του λέγει· “εγώ είμαι αὐτός που υπάρχω”. Και τότε, λέγει, έκυψε και προσκύνησε τον Θεό. Είναι μία πράξη συνεχής του ανθρώπου να προσκυνεί τον Θεό. Αλλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, επειδή πρέπει να έχουμε ακούσει κάποια πράγματα λίγο στην υμνολογία – και θα σας τα πω, να τα μεταφέρετε στο μυαλό σας και να τα θυμηθείτε – από τις Αναστάσιμες υμνολογίες και κυρίως από τα Εωθινά, ο Κύριος λέγει στις μυροφόρες: “Μη μου άπτου”, μην με αγγίζετε. Όμως τους επέτρεψε, όταν έπεσαν και τον προσκύνησαν, να του αγγίξουν τα πόδια. Γιατί; Για να μην νομίζουν ότι είναι φάντασμα, για να μην νομίζουν ότι είναι μία θεωρία, αλλά είναι ο Διδάσκαλος, ο σαρκωθείς, σταυρωθείς, ταφείς και αναστάς Κύριος.

Αυτό είναι το γεγονός, που όλη αυτή την εβδομάδα εορτάζουμε για να βεβαιωθούμε και εμείς ότι υπήρξαν κάποιοι άνθρωποι οι οποίοι κατέβασαν από τον Σταυρό το σώμα του Χριστού, το τοποθέτησαν μέσα στον τάφο και οι γυναίκες

είδαν πρώτες τον Αναστημένο Κύριο.

Υπάρχουν βέβαια πολλές ερμηνείες γιατί ο Χριστός παρουσιάστηκε στις γυναίκες και δεν παρουσιάστηκε στους φοβισμένους μαθητές, οι οποίοι ήταν και εκείνοι κλειδαμπαρωμένοι μέσα στο υπερών όπου έγινε ο Μυστικός Δείπνος, φοβούμενοι μήπως τους συλλάβουν οι Ιουδαίοι και τους παραδώσουν κι αυτούς στους Ρωμαίους. Μια πολύ ωραία πρώτη σκέψη, είναι ότι παρουσιάστηκε στις γυναίκες ο Αναστάς Κύριος για να το μάθουν όλοι. Όμως η πραγματικότητα δεν είναι αυτή, αλλά είναι για να τιμήσει τη γυναίκα, για να τιμήσει αυτό το ξεχωριστό και μοναδικό πρόσωπο που και Αυτός, πανυπερτέλειος Θεός, καταδέχθηκε να συλληφθεί μέσα στη μήτρα μιας γυναίκας, να προσλάβει την ανθρώπινη φύση, τη σάρκα τη δική μας, να τη θεώσει και να την εξαγιάσει και να εξυψώσει τη γυναίκα, που τότε δεν ήταν εξυψωμένη όπως γνωρίζουμε όλοι μας, αλλά ήταν ένα πρόσωπο, τέλος πάντων, που τουλάχιστον στην Ιουδαϊκή αντίληψη της εποχής εκείνης, ήταν μόνο για το σπίτι. Ούτε στη Συναγωγή δεν πήγαινε – στην εκκλησία δηλαδή – και αν πήγαινε, υπήρχε ειδικός χώρος για να πάει. Αυτό λοιπόν εξύψωσε, και μας φέρνει μπροστά μας τις μυροφόρες γυναίκες, οι οποίες, μαζί με τους δύο προηγούμενους κρυφούς μαθητές του Κυρίου, χωρίς να έχουν φόβο, οι μεν ζήτησαν από τον Πιλάτο το σώμα του Χριστού – εύκολα μπορούσε να γίνει γνωστό και να κατηγορηθούν, και όχι μόνο να κατηγορηθούν, ήταν και οι δύο αυτοί μέλη του ανώτατου Ιουδαϊκού Συμβουλίου των Εβδομήκοντα, των ανθρώπων που διοικούσαν τον Ισραήλ – και εύκολα μπορούσαν να τους κάνουν αποσυνάγωγους, να τους διώξουν. Δεν φοβήθηκαν. Γιατί; Γιατί στο πρόσωπο του Χριστού, ο μεν Ιωσήφ είδε τον Μεσσία, να πραγματοποιούνται δηλαδή όλες οι προφητείες, που οι Προφήτες και οι Πατριάρχες του Ισραήλ είχαν ομιλήσει περί της ελεύσεως του Μεσσία, περί της σαρκώσεως, δηλαδή του Θεού. Γιατί Μεσσίας σημαίνει Σωτήρας.

Ο δε Νικόδημος, ο νυκτερινός μαθητής, περισσότερο γνώστης και αναζητητής, του αποκάλυψε ο Θεός ότι «ξέρεις, Νικόδημε, εάν δεν γεννηθεί κάποιος εξ ύδατος και Πνεύματος», με το Άγιο Βάπτισμα δηλαδή, «δεν μπορεί να εισέλθει στη Βασιλεία του Θεού». Και πλέον ήταν μνημένοι αυτοί οι δύο άνθρωποι και αγάπησαν τον Χριστό και ενδιαφέρθηκαν για Εκείνον.

Οι γυναίκες - σας είπα πόση αγάπη και με πόση στοργή, χωρίς να φοβούνται την αδυναμία τους, τη θέση τους - πήγαν νύχτα ακόμη, φοβούμενες και τους στρατιώτες οι οποίοι φύλαγαν τον τάφο του Ιησού, να Του προσφέρουν τις

νεκρικές τιμές. Και Εκείνος να τις τιμήσει υπερβαλλόντως, και να Τον δουν πρώτες εκείνες Αναστημένο και να συνομιλήσει μαζί τους, και να τις στείλει Εκείνος στους φοβισμένους μαθητές, και να τους πουν ότι «ηγέρθη ο Κύριος όντως, ανέστη ο Κύριος, Τον είδαμε, συνομιλήσαμε μαζί Του και προάγει ημάς στην Γαλιλαία».

Αυτό λοιπόν το γεγονός της Αναστάσεως ζούμε εμείς, βιώνουμε εμείς, η Ορθόδοξη Εκκλησία μας και η οποία αυτή Ανάσταση συνεχώς ανανεώνεται διά των Αγίων της πίστεώς μας.

Απόψε, είμαστε εδώ συγκεντρωμένοι γιατί τελέσαμε τα θυρανοίξια ενός Ναϊδρίου που πλέον ορθώνεται ενώπιόν μας, αφιερωμένος σε δύο Αγίους. Μάλιστα, κατά συγκυρία, ο ένας εορτάζει απόψε και αύριο. Είναι ο Άγιος Εφραίμ, ο Ιερομάρτυς και Οσιομάρτυς, στον λόφο των Αμώμων, στην περιοχή της Αθήνας, ο οποίος ασκήθηκε και άθλησε εκεί πέρα. Τρικαλινός, γεννήθηκε στα Τρίκαλα, συντοπίτης μας, Θεσσαλός, ο οποίος έφυγε και πήγε εκεί στην Ιερά Μονή του Ευαγγελισμού, στη Νέα Μάκρη, μαζί με την υπόλοιπη αδελφότητα και ασκήθηκε πνευματικά. Σαράντα ένα ετών ήταν όταν μαρτύρησε. Ψηλός, ευθυτενής, με πολύ πίστη στον Θεό, 5 Μαΐου του 1426 θανατώθηκε. Αφού είχε ξεκινήσει πριν ένα οκτάμηνο ολόκληρο φρικτών μαρτυριών, και με το τελευταίο μαρτύριο, που άναψαν ένα δαυλί και του το έμπηξαν στην κοιλιά, τον εθανάτωσαν. Γι' αυτό και στην εικόνα του παρουσιάζεται με τον αναμμένο δαυλό εκεί περίπου στο μέρος της κοιλιάς.

Από το 1426 όπου μαρτύρησε, φτάσαμε 500 χρόνια και λίγο για να φανερωθεί – πράγματι με πολύ αρετή – σε μία μοναχή και ηγουμένη της Ιεράς Μονής, τη μακαριστή Μακαρία Δεσύπρη, το 1950, με πολλές εμφανίσεις και με πολλές παρουσιάσεις, να της λέγει από πού κατάγεται, ποιος είναι, πώς ήρθε, από πού ήρθε, πότε ήρθε, πότε εγκαταστάθηκε στη Μονή, πότε ξεκίνησε το μαρτύριό του – ημέρα του Ευαγγελισμού του 1424 με την πρώτη επιδρομή των Τούρκων, που βγήκαν από το λιμάνι της Ραφήνας – για να φτάσει, μετά από την καταστροφή της Μονής, να ζει περίπου ένα χρόνο μόνος του στο μοναστήρι και να ασκείται, και μετά να τον συλλάβουν και για οκτώ ολόκληρους μήνες να μαρτυρεί, μέχρι την 5η Μαΐου του 1426.

Και φτάσαμε στην 3η Ιανουαρίου του 1950, όπου γίνεται η εύρεσις του Ιερού του Λειψάνου και η ανακομιδή του. Όπως ακριβώς τα περιέγραφε ο ίδιος εις τη μακαριστή Γερόντισσα Μακαρία Δεσύπρη, η οποία πράγματι ήταν ένας άνθρωπος προσευχής και αρετής. Και με την επενέργεια του Θεού, ο Άγιος όρισε την ημερομηνία της παρουσίας του. Αυτό σημαίνει η Ανάσταση μέσα στην Εκκλησία. Ο ξεχασμένος, αφημένος, άγνωστος στους πολλούς, έρχεται και συνταράσει την εποχή εκείνη με την παρουσία του.

Και μέχρι σήμερα, από τότε μέχρι σήμερα - άλλωστε πρόσφατα έγινε και η αγιοκατάταξή του, το 2011, μετά από ενέργειες του Μητροπολίτου της περιοχής και με την έγκριση της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος - το

Οικουμενικό Πατριαρχείο τον κατέγραψε στις δέλτους των Αγίων, εξαιτίας των θαυμάτων του. Θαύματα πολλά: ενάντια στον καρκίνο, ενάντια στις λοιμώδεις νόσους, ενάντια σε πολλά προβλήματα πολλών αδελφών μας χριστιανών. Και απόψε και αύριο, συρρέουν εκατοντάδες προσκυνητές στην Ιερά Μονή του, για να προσκυνήσουν το ιερό του λείψανο – ολόκληρα τα οστά του, τα λείψανά του – εκεί να χαριτοβρύνουν, να ευωδιάζουν και να επιβεβαιώνουν το γεγονός της Αναστάσεως του Χριστού.

Αυτή είναι η Ανάσταση των Ορθοδόξων. Οι Άγιοί μας, τα ιερά τους λείψανα και τα θαύματα – τα σημεία δηλαδή που κάνουν, όπως έκανε και ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός.

Και ο έτερος Άγιος στον οποίο αφιερώθηκε το Ναΐδριο αυτό είναι ο Άγιος Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης. Είκοσι χρόνια βρισκόταν εδώ, στη Μητροπολιτική μας Περιφέρεια, από το 1935, όταν με την πρόσκληση του τότε Μητροπολίτου και συντοπίτη του, Ιεζεκιήλ και οι δύο Μεσσήνιοι – γεννημένος ο Άγιος Βησσαρίων στο Πεταλίδι Μεσσηνίας, εκάρη εκεί μοναχός, χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος, και το 1935 τον κάλεσε εδώ ο Μητροπολίτης Ιεζεκιήλ. Υπηρέτησε σε πάρα πολλά χωριά, κυρίως στο Καππαδοκικό και τις γύρω περιοχές. Και στο τέλος, στο προσκύνημα που έχει η Ιερά Μητρόπολή μας, στην Παναγία τη Δεμερλιώτισσα, στον Σταυρό Φαρσάλων.

Ένας χαριτωμένος άνθρωπος, ο οποίος κοιμήθη το 1991, στις 22 Ιανουαρίου, στην Αθήνα, στο νοσοκομείο. Όταν τον έφεραν, είχε πάρα πολύ χιόνι και δεν μπορούσαν να πάνε στο κοιμητήριο της Μονής να γίνει η ταφή του, τον έθαψαν δεξιά όπως μπαίνουμε στο μοναστήρι – εκεί που ήταν το κάτω μέρος της βιβλιοθήκης και όταν θέλησαν να επεκτείνουν εκεί τον χώρο και να τον διαμορφώσουν, χωρίς να το γνωρίζουν οι νέοι εγκατεστημένοι μοναχοί ότι εκεί ήταν θαμμένος, τον βρήκαν άφθαρτο. Και πάμε σήμερα και προσκυνούμε το ιερό του λείψανο, άφθαρτο, αναλλοίωτο, χαριτόβρυτο.

Γιατί; Γιατί αγάπησε τον Θεό. Γιατί ήταν απλός άνθρωπος. Γιατί δεν είχε φόβο – όπως οι δύο βουλευτές και οι Μυροφόρες γυναίκες. Γιατί αγαπούσε τον Θεό. Και όποιος αγαπά τον Θεό, η αγάπη, λέει ο Κύριός μας, «έξω βάλλει τον φόβον». Και μπορεί να κοινωνεί και να επικοινωνεί ο άνθρωπος του Θεού με τον Θεό και με τους ανθρώπους, χωρίς να υπάρχουν μέσα στις σχέσεις αυτές προβλήματα τα οποία δυσχεραίνουν τη ζωή. Αντιθέτως, την κάνουν απλή, πραγματική, ειλικρινή.

Γι' αυτό και ακούσαμε και από την υμνολογία ότι όντως ήταν ένας απλός άνθρωπος. Αυτό σημαίνει: όχι απλός με την έννοια του αφελούς ή του χωριάτη – όχι. Απλός άνθρωπος σημαίνει αυτός που μπορεί να έχει κοινωνία με τον Θεό και με τους άλλους ανθρώπους, με κέντρο την καθαρότητα του εαυτού του.

Αυτό είναι το ζητούμενο μέσα στη ζωή μας. Και εκείνος ήταν κήρυκας της Αναστάσεως. Το σώμα του, από τότε, το 1991 που εκοιμήθη και βρέθηκε το 2022 που κατετάγη στις Δέλτους του Αγιολογίου, τιμάται και επιβραβεύεται αυτή η ζωή του Χριστού που είχε μέσα του. Και το έδειχνε τότε στους ανθρώπους. Υπάρχουν άνθρωποι που μαρτυρούν, έχουμε βρει κείμενα και εδώ στην Ιερά Μητρόπολή μας και, βεβαίως, πολλά περισσότερα στην Ιερά Μονή Αγάθωνος, που από το 1955 πήγε και εγκαταστάθηκε εκεί, γιατί του κάναμε δύσκολη τη ζωή εμείς εδώ στην Καρδίτσα και στη Μητρόπολή μας. Και αναγκάστηκε να φύγει. Εκεί ήταν τότε ο γέροντας της Μονής, κι εκείνος Πελοποννήσιος και έτσι πήγε και εγκαταστάθηκε εκεί και έδωσε τη δική του μαρτυρία και εκεί στην περιοχή.

Αυτό λοιπόν το γεγονός, αδελφοί, του Αναστημένου Χριστού, συνεχώς ανανεώνεται και επιβεβαιώνεται μέσα στην Εκκλησία του Χριστού. Μας επιβεβαιώνει ότι είμαστε η Εκκλησία της Αναστάσεως. Μας επιβεβαιώνει ότι μπορούμε και εμείς, και εγώ και εσείς, να αναστηθούμε εν χάριτη Θεού.

Διότι αν θυμηθούμε λίγο το απολυτίκιο που ψάλλουμε το Σάββατο του Λαζάρου και την Κυριακή των Βαΐων, μας ομιλεί και μας προετοιμάζει για την κοινή Ανάσταση. Αυτό λοιπόν μπορεί να το έχει ο κάθε άνθρωπος στη ζωή του, όταν ζει κατά Χριστόν».

Εύχομαι και προσεύχομαι οι Άγιοι του Θεού - Εφραίμ, Βησσαρίων, και η Αγία Μεγαλομάρτυς Ειρήνη από τις Αγίες της πρώτης Εκκλησίας, των πρώτων χριστιανικών χρόνων, που μαρτύρησε για την πίστη στον Ιησού Χριστό - να επιβραβεύουν τη ζωή μας, να είναι για εμάς πρότυπα προς μίμηση, να τους μοιάσουμε και να βιώνουμε την Ανάσταση του Χριστού στη ζωή μας».

